

eset állt volna be rájuk nézve, csupán hárman mondtak le: Horváth Gyula, Imrich József és Széchenyi Pál gróf.

Olyan kerület, amely kétszer is változtatott képviselőt, 3 van: a karánsebesi, a hol Doda Traján után előbb Popovicsot választották meg, s csak miután az sem mutatta be mandátumát, Mocsáryt; a mezőtúri, a hol Vadnay Andor lemondása után Szentkirályi Albert lett képviselő, s ennek halála után Ádám Sándor, és a bánátomlói, a hol Wekerle lemondása után Beniczky Ferencz felé fordult a bizalom, a ki később főispánná neveztetvén ki, lemondott, s akkor választották meg Belicska Bényt.

Nemcsak a kerületek változtattak képviselőt, hanem van 2 olyan képviselő is, a ki kerületet változtatott. Az egyik Szapary Gyula gr. miniszterelnök, a ki, midőn miniszter lett, szokás szerint lemondott régi kerületében, Török-Szent-Miklóson, a hol azonban olyan a hagyomány a népszerűsége, hogy föl se mert többé lépni a függetlenségéi Herman Ottó ellen, hanem a főispánna kinevezett Kazy János helyén lépett fel Bars megyében. A másik Berzeviczy Albert kultuszminiszteri államtitkár, a ki boldogult Visi Imre utódjává választották a józsefvárosiak, s ezért ott hagyta régi kerületét, Lőcsét, Csáky grófnak.

Most következnek statisztikánk érdekesebb része: a pártváltoztatások. Eppen 60 kerületnek van most más párton a képviselője, mint 1887-ben. És ezek közül csupán 14-nél történt úgy, hogy új választásnál más párton lévő képviselőt választották, mint azelőtt. — Így kormánypárti helyett függetlenségi választották: Dunakezelen Földváry Gábor helyett Ábrányi Emilt, Nagy-Kállóban Kállay Zoltán helyett Csajkos Gyulát, Gyöngyösön Kovács László helyett Hentaller Lajost, Mezőkasszonyon Lónyai Sándor helyett Luby Gézát, Török-Szent-Miklóson gf. Szapary Gyula helyett Herman Ottót, Kaposváron Széchenyi Pál gf. helyett Kapotsffy Jenőt. Kormánypárti helyett nemzeti párti választottak Felvincs: Gal Jenő helyett Miksa Imrét, Budapest belváros: Trefort Ágoston helyett Kaas Ivor bárót és Mád: Zalay István helyett Bernáth Belát. Szilágy-Somlyón a nemzeti párti Banffy György gf. helyett Vályi Árpádot függetlenségi programmal küldték fel. Dunaszerdahely előbbi antiszemita képviselője, Szabó Lajos után kormánypártit választott, Krausz Lajost. Karánsebesen pedig a nemzetiségi Doda Traján utódja Mocsáry Lajos függetlenségi. A többi 46 esetben a képviselő változtatott állást. Ez a szám azonban azért oly nagy, mert bele van számítva az a 16 képviselő, a kik Ugron Gáborral élőkönkileptek a függetlenségi pártból s megalapították a 48-as kört. Ezek: Bartha Miklós, Czirer Ákos, Györfly Gyula, Györy Elek, Hojtsy Pál, Holló Lajos, Komjáthy Béla, Lits Gyula, Matkovich Tivadar, Molnár József, Mudrony Soma, Szecsődy Kálmán, Ugron Ákos és Gábor. Unger Alajos, Horty Béla. Ide van számítva továbbá az a 10 képviselő, a kik a közigazgatási kérdés miatt kiléptek a kormánypártból s most pártönkivüliek. Ezek: Domahidy István, György Endre, Gyürky Abraham gróf, Kemény Endre, Géza és János bárók, Miksa Elek, Teleky Domokos gróf, Zeyk Dániel és Károly. Sőt

zad, minden hangra megrázkódik. Milyen szomorú az ő otthona! Ugy érzi magát, mint a rózsátó karó nélkül, pedig még milyen szép rózsátó volt.

Virít, élet-vidám, az ifjúságtól duzzadó! S férje még is egyedül hagyja. Várja őt napról napra. Nyolcz órakor indul a klubba, s kilenczór kezd a várás, s az tart mindennap éjfélig, a mikor kifáradva összeesik s erőt vesz rajta az álom!

Az asszonynak az fáj legjobban, ha férje elhanyagolja. Inkább féltékenykedjék, bánják vele rosszul, csak el ne hanyagolja; a mellözés, a közöny, az elhanyagolás nagyon fájnak az asszonynak. S az az átkozott klub! Hát meg kell annak lenni? Hát jobban szeretik a férfiak a klubot, — mint az asszonyt! Éjfél felé vetődött haza a férj! Feleségét a pamlagon lelte, selyemháló köntösben — aludt. Főléje borult, s egy csókot nyomott homlokára: jüdacsókot.

— Zuzmarás a bajuszod!
S mikor a férj bajuszát törli le, a feleség idegen zsebkezdőt pillant meg a kezében; megnézi, e név volt benne: »Lolla.«
— Kedélyes téli esték!

Spiritusz melegíti a schnellsiedert és a kietlen szobában egy ötvenéves ember ül a hintaszéken és belemereg a csapkodó, játszó, kék lángokba.

Monologizál
— Borzasztó élet. Az egy gép, eszik, dolgozik, eszik, dolgozik, azután eszik és alszik! Mi örömet se nyújt az élet? Mit kezdjek el? Most kilencz az óra, aludni nem tudok, megöl az unalom. Nincs semmi a mi az élethez kötne. Nincs semmi, a mi haza vonzana. Asszony-

a forma kedvéért ide száraitottuk Péchy Tamást is, a ki a véderő-vita idején az ellenzék sürgetésére kilépett a szabadelvű körből. Várady Gábor is csak a klubból lépett ki, nem a pártból. Ezeket kivül a következő kormánypártiak lettek ellenzékiek: Benedek Elek, Bethlen Gábor gróf, Hock János és Kudlovich Imre; az ellenzéki padokról a kormánypártra mentek át: Fenyvessy Ferencz és Vadnay Andor. Pártonkivüliekből lett kormánypárti: Károlyi István gróf, Pongrácz Károly gróf és Szilágyi Dezső igazságügyminiszter; ellenzéki: Detrich Péter, Perczel Miklós és Wenkheim Frigyes gróf. Egyik ellenzéki pártból a másikra is mentek át, így antiszemitából függetlenségi lett Csátár Zsigmond, Szalay Károly és Veress József. Olay Lajos pedig kilépett a függetlenségi pártból, de a 48-as körbe sem lépett be, s így most pártönkivül. Mindent összeszámítva, az országgyűlés tartama alatt az ellenzék 20 szavazattal szaporodott, és ezt a szaporodást nézetünk szerint csak öregbítheti a most elrendelt »téli hadjárat.«

BELFÖLD.

Horváth Boldizsár, az egykori igazságügyminiszter, nyílt levelet intézett temesvári választóúrhoz, melyben kijelenti, hogy viszályon a politikai küzdeletről.

A nemzeti párt keddi értekezletében olvasta fel Apponyi Albert gróf a párt választási programját, mely nyolczadikán fog a napilapokban egész terjedelmében megjelenni. Az értekezlet ez okirat felolvasását gyakran megújuló zajos eljenzésekkel szakította felbe és végül lelkes tapsokban tört ki. Beöthy Ákos a párt nevében fejezte ki köszönetét Apponyinak. A pártnak sem elvenni, sem hozzá tenni valójára nincsen s indítványozza, hogy azt egész terjedelmében tegye a párt egyhangulag magáévé. Ugy is történt.

KÜLFÖLD.

Kutya-sorozás lesz nemsokára Boszniában. A Mil. Ztg. azt a hirt közli Szerajevóból, hogy a hadügyminiszter elrendelte, hogy az okkupált területen levő minden galog- és vadászászólaj két kutyát, a hegyi útegek pedig egy-egy kutyát szerezzenek be, melyeket azután a már megjelent utasítás szerint hadi célokra képezzenek ki. A katonakutyákat a bosnyák fajtaból fogják besorozni.

Carmen Sylva. Erzsébet romániai királyné régi betegsége, — mint egy palanzai távirat jelenti, — legutóbb nagyon rosszra fordult. A királyné állapota a legnagyobb mértékben aggasztó, s az orvosok már lemondtak életéről.

Az orosz inség. Az inségeseknek 75 millió rubelt utalványozott a kormány. Ezenkívül az inségeseknek közmunkák céljaira 125 millió rubelt irányoztak elő. A segítőbizottság, mely a czárevics személyes vezetése alatt áll, elrendelte, hogy azok a vasuti kocsik, melyek az inséges kerületekbe visznek szállítmányokat, e feliratot viseljék: A czárevics bizottsága. S ürgös. E szállítmányoknak elsőbbségük van valamennyi szállítmánynyal szemben. A kereskedők e rendelet ellen kérvényt nyújtottak át a czárevicsnek, mivel a rendelet a különben is sínylő kereskedelmet teljes megsemmisítéssel fenyegeti.

zsémbelődés, vagy gyermekkurjongás nekem opera-melódia volna. Asszony! Mikor kaptam volna, nem kellett; mikor kellene, már nem kapok. Talán más volna az élet. De így? Itthon vagyok s idegennek érzem magamat e hónapok szobában. Mi öröm van itthon? Elmegek a vendéglőbe, az étek izetlen, hej más izü lehet a feleség főtje! Ha apró békéket látok, szorulni érzem szívemet, mily jól esnek egy olyan bodros hajú gyermekkel játszani! Nincs senkim. Egyedül élem a hosszú téli estéket, egyhangúságban és unalomban. — Előző virág vagyok, a mely nem hajt virágot. Hajdanában vig társaságban töltöttem az estéket nem volt időm nősilni! Ma pedig mert nem nősiltem — kerülöm az embereket. Itthon — egyedül élem át ezeket a magányos estéket, a melyekre azt mondják az emberek: — Ti kedélyes téli esték!

Vacsora után oly édes a szieszta. Halóköpenyben, papucsban s otthoni cipőben ül a férj, s kedélyes csibukszó mellett olvasta az újságot. Mellette az asszony kézimunkát végez. S ebbe a csöndes családi képbe egyszerre lecsapott az istenyi: az anyós!
Mikor a szobaleány, a ki csengetyűjéről ismeri már, bejelentette, a férj majd leszédült a pamlagról. Kicsétt a csibuk is, meg az újság is kezébe!

— Jézus Mária! Hát minden nap így lesz már ez?
— Igenis így lesz, dörgi berohanva az anyós! Így lesz minden nap, mert a helyzet borzasztó kezd lenni: hát azért adtam én hozzád leányomat...

— De édes!
— Semmi édes! Ez nagyon keserű

Tallózás.

— A tánczó német hadsereg. — Le a fűzövel! — A zsidók kívánságai. — Két kijelentés. —

Beszélik (mi ugyan nem hisszük), hogyha a tarantella-pók megosip valakit, az illető rögtön tánczúhbe esik, s addig ugrál eszeveszetül, míg össze nem rogyik.

Ilyen tánczúhben szenvednek most a német hadsereg tisztjei, mert a német császár kiadta a rendeletet, hogy azok a tisztok, a kik nem tudnak tánczolni (a németek különben is rosszul tánczolnak), ne jelenjenek meg az udvari bálokon. Azóta uton-utfélen ugrálnak a német katonatisztek, még a podagrás és köszvényes vén tábornokok is, csakhogy ki ne rekesztessenek az udvari bálokból.

Hogy a német hadsereg vitéz tisztjei a tánczművészetbe kellőleg beleyakorolhassák magukat, azt a tanácsot adjuk nekik: jöjjenek Debreczenbe farsangolni. Van itt annyi bál és »zártkörü« tánczmultság, hogyha mindezeket végigtánczolják, kész táncz-mesterek gyanánt fognak a nagy Germániába visszatérni!

A fűző (magyarul: »mieder«) káros hatásáról hiába beszélünk a mi asszonyainknak és leányainknak, ők annak a viseléséről, hogy még karcsubbak legyenek, le nem mondanak. Nem gondolják meg, hogy a jövő generációt megnyomorítják ezzel az ostoba toilletkezikkel.

Észak-Amerikában ha nem is szebb, de bizonyára okosabb asszonyok laktak. Kingstown északamerikai városban ugyanis a hölgyek elhatározták, hogy a fűzőt száműzik. Az elhatározást tett követte: a fűzőket máglyába rakták, s elégették. A máglya föllobogó lángjával fogadást tettek, hogy nem viselnek többé miedert!

A női emancipáció hazája tehát a divat terén is emancipálja magát a divat nyüge alatt nyügő vén Európától, de ezen utóbbi emancipáció dicsősége és hasznára válik!

A kolozsvári zsidók kimondták, hogy a mostani választásokon csakis abban az esetben támogatják a kormányt, ha programjába fölveszi a zsidó vallás teljes egyenjogúsítását és a polgári házasságot.

Nos, ezek a kívánalmak befoglaltaknak a függetlenségi és 48-as párt programjában, hanem azért debreczeni zsidó polgártársaink (tisztelet a kivételeknek!) mégis a mameluk-tábor számát szaporítják, mely tábor pedig antiszemitáskodni is kész, ha érdeke úgy hozza magával.

Külömben a kolozsvári zsidók meg lehetnek arról győződve, hogy kívánalmaikat a kormány meg fogja ígérni. De majd, a választások után, midőn az ígért beváltására kerülne a dolog, nem egyenjogúsítást, nem is polgári házasságot, hanem — fűgét mutat nekik!

dolog! Időnek előtte sirba viszed leányomat, ezt a gyöngéd, ártatlan nőt. Hová fog ez vezetni? nem engedem, megmentem őt a biztos halál elől, te haszontalan.

— Kérem hiszen...
— Semmit se kérj! Oly nagyon éhes vagy? Egyél száraz kenyert! No nézze meg az ember, mert az ebéd idejére nem volt kész, elég vakmerő voltál az én leányomat kérdőre vonni! Mi jögon? Ezzel a nővel én rendelkezem, az én leányom...

— Igen, de az én...
— Nem a tied! Neked csak a feleséged, de te nem tudod őt megbecsülni! Neked csak parasz-asszony való! Juj, ha eszembe jut, elfut a méreg, agyon tudnák ütni! De ugy kell neki, mért hallgat neked! S a miért galériaid a mosásban kiféslettek, elég szemtelen voltál leányommal pörölni!

— Én, sőt...
— Nagyon jól tudom! Sőt összeszédítad! Ugy kell neki, minek hagyta magát? Mire való a vágott fa? fűteni s a férj fejéhez vágni! Hej volna csak volna az én férjem! Megtáncoltam én a medvét lánczon tánczolni; de ezentul másképpen lesz...

— Biztosíthatom, hogy...
— Nem vagy te biztosító intézet! Ráparancsolok leányomra, hogy ne engedjen be a házba! Hiszen ez a ház az enyém! Én vettem a butorokat! Én rendeztem be, te itt csak lakó vagy s még mered az én leányomat bántani...

— Nem is...
— Persze, hogy nem: Majd ha megvered, ugy-e akkor bántottad? csakhogy én majd gondoskodom róla, hogy ez ne történjék meg! Hozzátk adom a szakácsnémat! Mar-

A »D. E.«, szemben egy másik helybeli kormánypárti lappal, kijelenti, hogy a debreczeni kormánypártnak még nincsenek hivatalos jelöltjei.

Mi pedig azon reményünket jelentjük ki, hogy a debreczeni kormánypártnak a legközelebbi választás után képviselői sem lesznek, mert a renegátok sorra fognak elpotyogni, mint a liba a jégén!

Sarló.

Fölvívás előfizetésre.

A »Debreczen« huszonegyedik évfolyamára előfizetést nyitunk s fölkérjük t. előfizetőinket az előfizetés megújítására.

Előfizetési árak:

Egy évre. 10 frt.
Fél évre 5 frt.
Negyed évre 2 frt 50 kr.
Egy óra 1 frt.

Az előfizetési pénzek pontos beküldését tisztelettel kérjük s lapunkat a nagy közönség további szives támogatásába ajánljuk.

A »Debreczen« szerkesztősége és kiadóhivatala.

Ujdonságok.

* **Vidéki elvtársainkat** s levelezőinket fölkérjük, hogy a képviselő-választási mozgalmakról lapunkat értesíteni sziveskedjenek.

* **Mozgósítás.** Megindult a választási küzdelem, természetes tehát: a közigazgatási tisztviselők mozgósítva vannak. A hivatalokban megszűnt a munka, de különösen a szolgabíró kar azért nagyon igénybe van véve a járásokban — korteskedéssel. Vármegegyi főispánja, a híres kortes-vezér, személyesen adja ki a rendeleteket, hogy miként lehetne a függetlenségi és 48-as pártot Hajduvármegyében megtörni. Mandarinjai persze hűségesen követik parancsait. Különösen a h.-szoboszlói kerületre vették rá magukat a hivatalos kortesek, kik oly buzgóságot fejtenek ki, hogyha a közigazgatásban ily buzgók lennének, akkor közigazgatásunk nem ázsiai, hanem mintaszerű lenne. Bátorak vagyunk kérdezni: azért fizetjük-e a közigazgatási tisztviselőket, hogy korteskedjenek, vagy pedig azért, hogy a közigazgatást intézzék?!

* **Időjárás.** Panaszkodunk, hogy nagy a sár — felfagyott... Majd az volt a baj, hogy sikos az ut; ekkor meg hóval szította le az »Öreg ur« az egész világot. De ez a dicső állapot sem sokáig tartott, mivel most meg a fagy is, a hó is olvadásnak indult s lett belőle locs-pocs, melyet még inkább szaporítanak az égi eső szemetelő cseppjei. Maholnap térdig érő csataknak uszálunk az utcákon, melynek sara elnyeléssel fenyegeti a be-»kalucsniott« cipőket... Alig egy-két derűs perc, mindig csak köd és esőfellegek az ég hatalmas kárpitján. Soha ilyen időjárást és ennyi göthős embert... Igazán el lehetne keseredve a jó öreg tél apóra, ki »Január«-fával ily csufosán megtérfált bennünket. Kemény, legényes, katonás fut vártunk, s jött helyette egy göthős, csepepegő orru, anyámasszony katonájának való »Januárius«-ka. Ily januáriusi időjárásra még azok a »bizonyos öreg emberek« sem emlékez-

kotányosnó volt, nem fél az istentől se! A nyelve, mint a mennydörgös mennykő...

— Elvégre is...
— Semmi elvégre, nem akarom veled pörölni; nem akarom magam felizgatni, nyugodt voltam s nyugodtan mondom neked; te sem mire való, ne bántsd a lányomat!
S mikor az anyós kifutott a gyerekszobába megnézni még a gyerekeket is, a férj utána nézett s fájdalommal mondá:
— S ez így megy minden este!

Penészes pinczeodu meszeletlen bottivezete alatt hideg szobában hat apró pronyt húzódik össze az össze-vissza tépett rongyokban. Kietlen szél jajgat végig az utcán, s néha-néha belefútyul a rozstart ablak nyílásába. A kialudt kályha körül szalma van szétterítve. Szinte zuzmára ül meg a falakat s a siró apró gyermek zokogását élesen visszhangozza a boltív. A többi didereg reszket és — éhezik! Az a piczi csecsemő anyja oldalán sir, éhezik az anyja is. Pedig hogy várták anyjukat! Hogy kályhába tevő fát és betenni való falatot hozzon. De nem hozott semmit! Hideg időben, hideg szélben el van szorultva a szív s a zseb is. Fényes palota ajtajában esengett és rimázkodott gazdag urakhoz; észre se veszik, meg se hallják, hogy kenyéradó férje az állványról esett le, hogy ő hat özvegy anyja, — hogy hat árvája fázik, — éhezik.

Haza érkezik, pénz nélkül, fa nélkül, — kenyér nélkül!
S hideg téli estén fáznak, éheznek — mind!

Kedélyes téli esték... V. J.

